

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 179.

Anden Session.

62de Møde.

Onsdagen den 15de Januar.

(Forts.)

Ordføreren: Denne Passus, som Udvalget her har tilladt sig at foreslaae, antager jeg, at de ærede Forslagsstillere af det Endringsforslag, som jeg før omtalte, der blev vedtaget forrige Gang, havde forglemt at optage; thi det er vel ganske klart, at en saadan Passus bør tilføies Loven, da den indeholder en bestemt Regel, der i og for sig er ønskelig, med Hensyn til, hvorledes hele denne Godtgørelse skal anvises og dens Udbetaling skee til de Vedkommende. Jeg skulde derfor formene, at den bør optages i selve Loven.

Da Ingen ellers ønskede at ytre sig, gif man over til Afstemningen, hvorved

Forslag af Udvalget til § 8:

Bed Slutningen af 1ste Passus optages følgende: „Godtgørelsen anvises i en samlet Sum for hvert Udredningsdistrikt til Modtagelse af Amtsraadet, fra hvilket den videre Udbetaling til de Vedkommende i Distriktet foranstaltes“.

vedtoges med 27 Stemmer mod 1.

Formanden: Vi gaae derefter over til det under 5te Afstemningspost til § 13 af Udvalget stillede Endringsforslag.

Ordføreren: Det Forslag, som Udvalget her har tilladt sig at stille, er allerede antydet af mig, da Sagen her var til anden Behandling, og maa formeentlig ansees som en Redaction, da man dog ikke bruger Udtrykket „Amts Fattigvæsen“, men siger Amtsfattigkæsse. Jeg troer saaledes, at det dog vil være correctere at sætte „Amtsfattigkæsse“, istædfor at der ved Afstemningen kom til at staae „Amts Fattigvæsen“.

Da Ingen ellers ønskede at ytre sig, gif man over til Afstemningen, hvorved

Forslag af Udvalget til § 13:

Ordene „Amts Fattigvæsen“ i Paragraphens 2den Passus forandres til „Amtsfattigkæsse“.

vedtoges eenstemmigt med 29 Stemmer.

Formanden: Vi gaae derefter over til det til § 17 stillede Endringsforslag.

Ordføreren: Det vil være i det høitærede Things Erindring, at, da denne Paragraph forrige Gang var her til Behandling, opstod der en Meningsforffsel mellem tvende ærede Landstingsmænd fra Kjøbenhavn tilligemed mig og den høitærede Indenrigsminister, idet Indenrigsministeren syntes at fortolke § 17 paa en anden Maade end den, hvorpaa vi fortolkede den. Vi troede nemlig, at Meningen kun var den, at Loven gif ud paa at bestemme, at under alle Omstændigheder skulde Udredterne have fri Overfart, uden at vi tænkte os, at denne Bestemmelse i snerreste Maade skulde gribe ind i Færgeeiernes Privilegier, hvorimod den høitærede Indenrigsminister, dersom jeg ikke opfattede ham urigtigt, troede, at Bestemmelsen gif ud paa, at vedkommende Færgeeer under alle Omstændigheder skulde være forpligtet til at give denne Overfart. Denne Mening kan Udvalget ikke anerkjende, og har derfor gjort et Forslag, hvorved de vedkommende Udredere altid faae fri Overfart, og Færgeeieren kun skal give den, hvor det er udtrykkeligt hjemlet, at han skal give den, hvorimod det, naar han ikke skal give den, er Militairetatens Sag at erstatte denne Byrde.

Indenrigsministeren: Jeg kan ikke ytre Andet, end at, naar det ærede Thing har Betænkelighed ved at gaae ind paa det, som egentlig staaer i Paragraphen, nemlig at